

Sygn. akt IV CSK 76/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku D.K.
przy uczestnictwie H.W., I.S., L.B.
i P.W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania I.S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt XVI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją

w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uczestniczka I.S. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wskazując m.in., że Sąd Okręgowy pominął w uzasadnieniu bezsporną okoliczność zawarcia przez rodziców wnioskodawczyni i I.S. porozumienia, które stanowiło podstawę objęcia w posiadanie spornej nieruchomości, co narusza art. 328 § 2 k.p.c. Podniosła również, że Sąd Okręgowy błędnie nie przyjął, iż wnioskodawczyni uzyskała posiadanie nieruchomości na podstawie umowy użyczenia (art. 710 k.c.), oraz że w pierwszej kolejności powinno zostać rozpoznane wytoczone przez skarżącą przeciwko wnioskodawczyni powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Wywody te - w zakresie, w którym dotyczyły porozumienia mającego stanowić podstawę objęcia spornej nieruchomości w posiadanie - odrywały się od ustalonego stanu faktycznego sprawy. Jak wielokrotnie zwracano uwagę w judykaturze Sądu Najwyższego, a także w piśmiennictwie, postępowanie kasacyjne nie jest kolejną odsłoną sporu dotyczącego oceny dowodów i prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych, służy natomiast ocenie legalności zaskarżonego orzeczenia przy jednoczesnym związaniu Sądu Najwyższego podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). *In casu*, w motywach zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy wskazał jednoznacznie, że brak było w jego ocenie dostatecznych dowodów, jakoby wnioskodawczyni dysponowała zgodą na korzystanie z działki należącej uprzednio do R. i W. B. przez wybudowanie na jej części budynku i garażu. Sąd Okręgowy nie „pominął” zatem, wbrew wywodom skargi, faktu zawarcia w tej sprawie porozumienia, lecz nie ustalił, by do zawarcia tego porozumienia w rzeczywistości doszło.

Argumentacja skarżącej zmierzała do narzucenia Sądowi Najwyższemu odmiennej wizji stanu faktycznego, preferowanej przez stronę skarżącą. Nie mogła ona tym samym służyć wykazaniu zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, a tym bardziej, że skarga ta jest zasadna w stopniu oczywistym,

co zakłada ewidentną i widoczną *prima vista* wadliwość zaskarżonego orzeczenia (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.). Oceny tej nie zmieniał argument związany z równoległym tokiem postępowania o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym; ewentualne „pierwszeństwo” tego postępowania mogłoby stanowić podstawę rozważań w kontekście zarzutu naruszenia art. 177 § 1 pkt 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c., zarzut taki nie został jednak sformułowany w skardze kasacyjnej (por. art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Należało tym samym przyjąć, że skarżąca nie wykazała twierdzonej przyczyny kasacyjnej, co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw